

ชัตติยา หวังประเสริฐ 2554: การจัดการความขัดแย้งทางการเมืองไทยของรัฐบาล  
อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (พ.ศ. 2552 – 2553) ปรินญาตศิลปศาสตรมหาบัณฑิต  
(การจัดการความขัดแย้ง) สาขาวิชาการจัดการความขัดแย้ง คณะสังคมศาสตร์  
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: อาจารย์อรนันท กัลณทัต, ร.ด. 130 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการ  
ความขัดแย้งทางการเมืองของรัฐบาลอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ต่อกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้าน  
เผด็จการแห่งชาติ (นปช.) ในช่วงปี 2552 – 2553 และ 2) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับ  
รูปแบบการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองของรัฐบาลอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ต่อกลุ่มแนวร่วม  
ประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) ในช่วงปี 2552 – 2553 โดยจำแนกตามตัวแปร  
อิสระ

เก็บรวบรวมข้อมูลจากการใช้แบบสอบถามประชากรจำนวน 140 คน ซึ่งเก็บได้จริง 124  
คน ร่วมกับการเก็บข้อมูลด้วยแบบสัมภาษณ์จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 9 คน สถิติที่ใช้  
ประกอบด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที และการทดสอบค่า  
เอฟ กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า ประชากรมีความเห็นว่า รูปแบบการจัดการความขัดแย้งที่  
รัฐบาลใช้มากที่สุดคือ การเอาชนะ รองลงมา ได้แก่ การหลีกเลี่ยง การประนีประนอม การร่วมมือ  
กัน และการยอมให้ ตามลำดับ และจากการทดสอบสมมติฐานพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งได้แก่  
เพศและระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีผลต่อความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการความ  
ขัดแย้งแบบการเอาชนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05